

РЕШЕНИЕ

№ 1608

гр. София, 27.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Г СЪСТАВ, в публично заседание на осми юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Татяна Димитрова

Членове: Михаил Ал. Малчев
Любомир Игнатов

при участието на секретаря Алина К. Тодорова
като разгледа докладваното от Михаил Ал. Малчев Въззивно гражданско дело № 20211100513199 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 258-273 ГПК.

С решение № 20151218 от 05.07.2021 г., постановено по гр. д. № 16759/2020 г. на СРС, 170 състав, е признато за незаконно за незаконно уволнението на Г. М. П. с ЕГН:*****, извършено със Заповед № РД-09-195/11.03.2020 г., с която трудовото й правоотношение е прекратено на основание чл. 330, ал. 2, т. 6 КТ и чл. 187, ал. 1, т. 3, т. 7, и т. 10, и чл. 190, ал. 1, т. 3 във вр. чл. 188, т. 3 КТ - наложено дисциплинарно наказание „уволнение“, срещу ответник Национална здравноосигурителна каса, със седалище и адрес гр.София, ул. ****, като го отменя на основание чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ. Също с цитираното решение Г. М. П. на основание чл. 344, ал. 1, т. 2 КТ е възстановена на длъжността „контрольор“ в отдел „Договаряне и контрол на болничната помощ“ в РЗОК-Варна, която е заемала преди уволнението със заповед № РД-09- 195/11.03.2020 г., и е осъдена на основание чл. 344, ал. 1, т. 3 във вр. чл. 225, ал. 1 КТ Н.З.О.К. да й заплати сумата от 5982 лева за шест месечен период считано от 12.03.2020 г. до 12.09.2020 г., ведно със законната лихва от подаване на исковата молба в съда - 05.05.2020 г. до окончателното заплащане на задължението.

Решението е обжалвано от ответника в първоинстанционното производство - Н.З.О.К.. Изложените доводи във въззивната жалба са за неправилност на решението поради нарушение на материалния закон и допуснати съществени процесуални нарушения. Поддържа се, че неправилно районният съд е приел, че заповед № РД-09-151/05.02.2020г. на директор на РЗОК-Варна, издадена на основание чл. 120 КТ, е незаконосъобразна поради липсата на мотиви. В тази насока се посочва, че посочената заповед е мотивира и законосъобразна. Изтъкват се редица съображения за правилно осъществена процедура и отговарящо на изискванията на КТ уволнение на Г. М. П.. Моли се да се уважи въззивната жалба, като решението на районен съд бъде отменено, а предявените искове бъдат изцяло отхвърлени. Прави се и искане за присъждане на сторените пред двете инстанции разноски.

Ответникът по въззивната жалба - Г. М. П., действаща чрез процесуалния си

представител адв. К.М., я оспорва с писмен отговор. В него се твърди, че обжалваното решение е правилно и следва да се потвърди. Претендира се присъждане на сторените пред въззивната инстанция разноски.

Софийски градски съд, действащ като въззивна инстанция, намира следното по предмета на въззивното производство:

Първоинстанционното решение е валидно и допустимо, налице е постановен диспозитив в съответствие с мотивите на решението.

При произнасянето си по правилността на решението съгласно чл.269, изр. второ от ГПК и задължителните указания, дадени с т. 1 от ТР № 1/09.12.2013 г. по т.д. № 1/2013 г. на ОСГТК на ВКС, въззивният съд е ограничен до релевираните във въззивната жалба на ищеца оплаквания за допуснати нарушения на процесуалните правила при приемане за установени на относими към спора факти и на приложимите материално правните норми, както и до проверка правилното прилагане на релевантни към казуса императивни материално правни норми, дори ако тяхното нарушение не е въведено като основание за обжалване.

В случая с въззивната жалба е направено оплакване относно фактите и приложимото право, което очертава обхвата на въззивната проверка за правилност.

Не се установи при въззивната проверка нарушение на императивни материално правни норми. Първоинстанционният съд е изложил фактически констатации и правни изводи, основани на приетите по делото доказателства, които въззивният съд споделя и на основание чл. 272 ГПК, препраща към тях, без да е необходимо да ги повтаря. Относно правилността на първоинстанционното решение въззивният съд намира наведените с въззивната жалба доводи за неоснователни.

За да постанови решението си, районният съд е приел, че заповед № РД-09-151/05.02.2020г. на директор на РЗОК-Варна, с която е била променена трудовата функция на ищцата по реда на чл. 120 КТ, е незаконосъобразна. Поради тази причина се явява незаконосъобразна и последващата и процесна заповед № РД-09-195/11.03.2020 г., с която трудовото правоотношение е прекратено на основание чл. 330, ал. 2, т. 6 КТ и чл. 187, ал. 1, т. 3, т. 7, и т. 10, и чл. 190, ал. 1, т. 3 във вр. чл. 188, т. 3 КТ. Тази последваща заповед е мотивирана, но от материална страна е незаконосъобразна и следва да се отмени.

Пред районния съд са предявени иски по чл. 344, ал. 1, т. 1 – т. 3 КТ: за признаване на уволнението за незаконосъобразно и отмяна заповед № РД-09-195/11.03.2020 г. на ответника, с която ТПО е прекратено на основание чл. 330, ал. 2, т. 6 КТ и чл. 187, ал. 1, т. 3, т. 7, и т. 10, и чл. 190, ал. 1, т. 3 във вр. чл. 188, т. 3 КТ — наложено дисциплинарно наказание „уволнение“; за възстановяване на заеманата преди уволнението длъжност „контрольор“ в отдел „Договаряне и контрол на болничната помощ“ в ответното дружество и за осъждане ответника да заплати на ищеца обезщетение за оставане без работа след прекратяването на ТПО в размер на 5982 лева за шест месечен период, считано от 12.03.2020 г. до 12.09.2020 г., ведно със законната лихва от подаване на исковата молба в съда - 05.05.2020 г., до окончателното заплащане на задължението.

По делото не се спори, че със заповед № РД-09-151/05.02.2020 г. на директора на РЗОК-Варна за периода 06.02.2020 г. - 20.03.2020 г. на основание чл. 120 КТ е сменен сектора на работа на Г. М. П.. В цитираната заповед са посочени като основание за изменение на сектора на работа - докладни записки № 93-00-82/31.01.2020 г. и № 93-00-82/04.02.2020 г. Работникът, който е засегнат от тази заповед поддържа, че липсват мотиви - защо се е наложила промяната, която я е засегнала. Оспорва наличието на производствена необходимост за издаването на заповедта по чл. 120 КТ, както и заявява липсата на причини именно нейните трудови функции да бъдат променени. Обосновано районният съд е обърнал внимание, че посочените в процесната заповед за уволнение нарушения на трудовата дисциплина, касаят именно възложени със заповед № РД-09-151/05.02.2020 г. на основание чл. 120 КТ нови трудови функции на Г. М. П.. Ето защо напълно е допустимо оспорването на последната заповед и преценката на нейната законосъобразност в

процесното производство по чл. 344, ал. 1, т. 1 – т. 3 КТ. В този смисъл е константната практика на ВКС (например решение № 15 от 28.03.2012 г. на ВКС по гр. д. № 330/2011 г., IV г. о.). Правилни са изводите на районния съд, че заповедта по чл. 120 КТ е немотивирана. Действително тя препраща към докладни записки № 93-00-82/31.01.2020 г. и № 93-00-82/04.02.2020 г., но от тяхното съдържание не може по категоричен начин да се обоснове действителна „производствена необходимост“ по смисъла на КТ. Освен това нито в докладни записки № 93-00-82/31.01.2020 г. и № 93-00-82/04.02.2020 г., нито в заповед № РД-09-151/05.02.2020 г. на директора на РЗОК-Варна, са изложените критерии – защо наличната според работодателя производствена необходимост е следвало да бъде преодоляна чрез промяна на сектора на работа точно на Г. М. П.. Подобен немотивиран подход на работодателя създава основателни съмнения за дискриминационно отношение към съответния работник, което няма как да бъде толерирано от съда. Липсата на основания за постановяването на заповед № РД-09-151/05.02.2020 г., води до незаконосъобразност и на последвалата я заповед за уволнение, доколкото твърдените системни нарушения на трудовата дисциплина и неизпълнение на трудовите задължения са именно възложени такива по чл. 120 КТ.

За по-голяма ясно следва да бъде посочено, че въззивният съд констатира и че липсват в разглеждания случай предпоставките за приложение на чл. 190, ал. 1, т. 3 КТ. Освен това така описаните в заповедта № РД-09-195/11.03.2020 г. нарушения, касаещи двете проверки, дори и да ги приемем за доказани, не са съразмерни като тежест на наложеното най-тежко дисциплинарно наказание „уволнение“. Също така наложеното със заповед на № РД-09-1536/14.08.2019 г. на Г. М. П. наказание „предупреждение за уволнение“, което е съобразено от работодателя при определяне на процесното наказание, е отменено с влязло в сила решение от 10.09.2021 г. по в. гр. д. № 9263/2020 г. по описа на СГС, IV-Г с-в. Посочените обстоятелства са също достатъчни основание за определянето на заповед № РД-09-195/11.03.2020 г. като незаконосъобразна.

Работодателят твърди, че дисциплинарното наказание „уволнение“ е наложено на ищцата за извършени системни нарушения на трудовата дисциплина. Според установената трайна съдебна практика на ВКС, системни нарушения на трудовата дисциплина са налице, когато работникът или служителът е извършил три или повече нарушения, които все още не са санкционирани, или когато поне едно от тях не е санкционирано, а наказанията за останалите не са заличени по реда на чл. 197 КТ или чл. 198 КТ. Прието е още, че при две или повече санкционирани нарушения с незаличени наказания, последващите ги обуславят преценка за по-висока тяхна тежест, тъй като сочат на системно поведение на работника или служителя в разрез с вменените му от работодателя задължения във връзка с изпълнение на трудовите функции, респективно за по-тежко дисциплинарно наказание, а хипотезата на чл. 189, ал. 2 КТ би била налице само в случай, че за всички нарушения, в това число и за последното, преди това вече са били наложени дисциплинарни наказания (решение № 44 от 21.02.2018 г. по гр. д. № 2306/2017 г. по описа на ВКС, IV г. о.). За наличие на основанието по чл. 190, ал. 1, т. 3 КТ е съставомерна наличността на съвкупност на три или повече еднородни или разнородни нарушения на трудовата дисциплина, за които работникът не е бил санкциониран, или ако е бил санкциониран, наказанието не е било заличено по описания ред (след изтичане на 1 година от налагането му), като при тези нарушения работодателят винаги трябва да прецени кое наказание съответства на тежестта на нарушенията. В случая в процесната заповед са описани четири нарушения, които са свързани с две проверки на лечебни заведения. Така описаните нарушения представляват две идентични нарушения, а не както работодателят твърди, че са четири, а именно неползването на „форма – образец на протокол“, предоставена от прекия ръководител, за двете осъществени проверки от Г. М. П.. Последната е съставила протоколи за проверките по друг образец, който е различен от представения ѝ от работодателя и в който липсват реквизити в сравнение с последния. С оглед на тези обстоятелства и отмяната на предходно наложеното наказание „предупреждение за уволнение“, липсва изискуемата от закона системност на нарушенията, която да обуслови процесното „уволнение“. Липсва и съразмерност на така описаните нарушения с наложеното най-тежко дисциплинарно

наказание.

Поради всички изложени съображения уволнението, извършено с процесната заповед, е незаконно и следва да бъде отменено.

С оглед основателността на главния иск, основателен се явява и правилно е уважен от районния съд и обусловеният иск с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 2 КТ за възстановяване на ищцата на заеманата преди незаконното уволнение длъжност.

Във въззивната жалба липсват оплаквания относно фактическите и правни изводи на първоинстанционния съд по иска с правна квалификация чл. 344, ал. 1, т. 3 КТ във вр. с чл. 225 КТ, поради което същите не са предмет на въззивната проверка.

Поради изложеното и предвид съвпадане на изводите на двете съдебни инстанции първоинстанционното решение следва да бъде потвърдено на основание чл. 271, ал. 1 ГПК.

По разноските за въззивната инстанция:

При този изход на спора на основание чл. 78, ал. 3 ГПК във вр. с чл. 273 ГПК, на въззиваемата страна следва да бъдат присъдени разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 400 лева.

Воден от изложеното, Софийски градски съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 20151218 от 05.07.2021 г., постановено по гр. д. № 16759/2020 г. на СРС, 170 състав.

ОСЪЖДА Н.З.О.К., със седалище и адрес: гр.София, ул. ****, да заплати на Г. М. П. с ЕГН:***** сумата от 400 лева, представляваща разноски за адвокатско възнаграждение пред въззивната инстанция.

Решението на въззивната инстанция може да бъде обжалвано пред Върховния касационен съд с касационна жалба в 1-месечен срок от получаването на препис, при обосноваване на предпоставките по чл. 280, ал. 1 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____